

Gosztonyi János

Vágta

HUSZÁR ZSOLT (1971-2011)

Romeo szerepében

Köncz Zsuzsa felvétele

Nem volt benne semmi színészi, nem viszkedett benne a feltűnés leküzdhetetlen vágya. Elütött környezetétől. Egyszerűen, már-már szegényesen öltözött, a külsőségek általában nem érdekelték. Volt a megjelenésében valami szürke. Egyszerűség? Nem. Szürke. Szürkében látom, mintha ezt a színt kedvelné, de ez nem volt szándékos, ez csak így jött ki. Talán véleményét is tükrözte a színházi kakadu világról, ahol a zöm tarkállva halad, ha halad, mindenesetre vonzó, feltűnő színeket próbál láttatni.

A szerepeket nem kérte, kiravaszkodta, keresgélte, azok találták meg őt. Sokat dolgozott, és azért dolgozhatott sokat, olykor a lehetséges határáig, mivel jól teljesített, primán oldotta meg, amit kellett, amit vártak tőle. Nagy része volt ebben annak a jelzőnek, amely színházi zsargonban így hangzik: (jól) osztható. Tömérdek jelentős szerepet lehetett úgy elképzelni, hogy ő alakítja. Alig került terítékre egy-egy darab, még csak elkezdték a szereposztást, az ő nevét már odafirkantották valamilyen főszerep mellé. A színészi szenvedés forrása, a munkátlanság elkerülte, és úgy látszott, még sokáig, az obligát színésznekrológig, el fogja kerülni. Hosszú felsorolás lesz azokból az eljátszott szerepekből, az orrfacsaró közhelyek szomszédságában.

Hivatásában tehát úgynevezett boldog embernek kellett volna lennie, de ez nem így volt. Persze derűs szívvel vett részt sikerült jó munkákban. Jó együttesekben örömmel tette dolgát, a színház minden ide-

jét betöltötte, de nem töltötte be teljes életét. Valamire még szüksége lett volna, valamire, amit nem kötött az orrunkra. Ha mindenáron ki akartam találni, mi az, nem sokra jutottam.

Minden szilajságát, túlkapását, szeszek vonzását, sorsának rontását, kockázatos szélsőségeit megértettem volna, ha azt kitalálom, ha arra rájövök.

Maradt nagy tudatlanságom, a fejcsóválás, az intő szó, amit jó esetben köszönt, de megmosolygott. Rosszabb pillanatokban mint üres fecsejt meghallatná tette, vagy jelezte, hogy már nem figyel. Mindhárom fajta elutasításban volt részem, s egyiket sem volt jobb megélni, és ami nagyobb baj, egyik sem volt a másiknál eredményesebb. Teljes mértékben lepattant róla a bölcseskedés.

Sportolt, erős volt és lendületes. Az *origo* egyik videóján, a maga erőszakmentes módján, a biciklizés mellett érvel. A háttérben látni őt a kétkerekű paripán. Kanyart vesz be, lendületesen, ahogy szokta. Vagányul. Talán kicsit sportosabban a kellesténél.

Folyton sérült. Testileg. A színpadi munkában annyira nem kímélte magát. Odaverte fejét, térdét, hol itt, hol ott kenték, kötözték, ragasztották. Meg se szíszent.

Keveset beszélt, úgy értem, ritkán vitte, még ritkábban terelte magára a szót. Sok szeretet volt benne, de ritkán láttatta. Érzelmes közegünkben az érzélgés megrögzött ellenzékének tűnt.

Feltűnően tájékozott volt. Sok mindenhez hozzá tudott szólni, ha már kénytelen volt megszólalni. Sokszor meglepett. Vetélkedőn, ha elakadok, nála csengett volna a telefon – segítsen.

Az Alföldi rendezte *Romeó*ban végig kellett rohannia a színház folyosóján, halott Júliájához. A vágta során végig tartott fájdalmas üvöltése. Az ügyelő jelezte, amikor Zsolt rohanása volt soron, térjünk ki, vigyázzunk testi épségünkre, mivelhogy ő ellenállhatatlan erővel érkezik, mindent és mindenkit elsöpör útjából.

Ezt a vágatát nem is látta közönség, de láttuk, megéltük mi, a kulisszák népe. Jött az intés, mindenki elhallgatott, és félrehúzódott az útból. Számomra ez volt és marad ő, ahogy sebzetten rohan és üvölt. És persze az ellenkép: fáradtan, másnaposan üldögél, aztán felhúzza magát a kanapéról, és indul a hátsó színpadra. Fejkörzést végez, de még hátra bukfcenet is. Bemelegít, mivel nemsokára jelenése van.

Az Édentől Keletre című előadásban

Schiller Kata felvétele